

vare enige, den Gang vi skred til Vedtagelse af Loven om Kommissionens Nedsættelse.

Det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) holdt en lang Tale, som jeg er fritagen for at svare paa af forskellige Grunde. For det første, fordi den ikke indeholdt noget, der paakrævede Svar — det var i og for sig Grund nok —, og for det andet, fordi den var holdt i den Jargon, vi kende fra Vælgermøder, og som fritager ærede Medlemmer for en Besvarelse her i Tinget — den Jargon fra Vælgermøderne, der, efter hvad jeg har bemærket, vækker Bifald i første Omgang —, men som ved fortsat Brug fører med sig, at de, der benytte den, blive trampede ned.

Det ærede Medlem raabte i Gaar: „Usandhed“ hen efter mig. Jeg oplyste ved en kort Bemærkning, at det, jeg havde sigtet til, var rigtigt. (Slengerik: Det er ikke sandt.) Jeg skal selvfølgelig ikke svare paa denne fornyede Afbrydelse, den karakteriserer det ærede Medlem og giver mig saa meget større Ret til ganske at forlade ham.

Saa har jeg nogle Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) — de skulle heller ikke blive vidtløftige. Det ærede Medlem sagde med Hensyn til det, jeg havde anført af hans Karakteristik og Opfattelse af Valgresultaterne, at han regnede ikke det for noget at høre her i Tinget, hvad der havde staaet i Aviserne og var Udtalelser af mindre Betydning. Jeg synes, det ærede Medlem burde respektere sine egne Udtalelser for meget til at lægge dem hen i en Skuffe med paaklistret Mærke: „Udtalelser af mindre Betydning“. Jeg tillægger ganske vist ikke det ærede Medlems Udtalelser stor Vægt, men saa meget anerkender jeg dem dog, at jeg har villet holde dem op for ham selv som et Spejl, hvori han kunde se sit eget Billede.

Der er ikke Anledning til nu at komme ind paa det, som det ærede Medlem opholdt sig ved, at det var Venstre-reformpartiet, der først aabnede Krigen. Naar Krigstilstanden faktisk er til Stede, er det til liden Nytte at spørge, hvem der har slaaet først. I øvrigt er ingen i Tvivl om, hvem der slog først. Det var den 17.

Januar 1905, to Dage efter Ministeriet J. C. Christensens Dannelselse, at de Herrer mødte frem her i Tinget med Forslag til en Dagsorden, der, ret opfattet, var en Mistillidserklæring til Ministeriet. Det var en Krigserklæring, og den havde de Følger, vi nu have set. Det var de Herrer's første politiske Bedrift paa deres Løbebane som Parti. De tale i det Forslag, der nu foreligger for os, om deres Sinds og deres Overvejsers Tilskyndelse. Jeg havde et stærkt Indtryk den 17. Januar 1905 af, at de handlede efter deres Sinds Tilskyndelse, ikke efter deres Overvejsers, hvilket bekræftes; thi ikke mindre end 5 Gange inden Samlingens Slutning brøde de med den Dagsorden, som de i Huj og Hast havde lavet. Her have de været i det Tilfælde, at de have kunnet tage deres Overvejsers Tilskyndelse med, men ikke desto mindre viser det sig, at der er noget forhastet over deres Dagsorden, hvad jeg senere skal komme tilbage til. Spørgsmaalet om, hvem der har aabnet Krigen, finder jeg altsaa ikke tilstrækkelig Anledning til at dvæle ved. Kun skal jeg sige med Hensyn til Stillingen i Nordsjælland, at Udtalelsen om, at der havde Venstre-reformpartiet ikke de allerringeste Udsigter, hverken i Fredensborg eller Frederiksværk, jo ikke er rigtig. Højremanden, der blev valgt, og som vi have den Ære at se iblandt os, blev valgt med 43 Stemmer mere end Venstre-reformpartiets Kandidat fik, og Venstre-reformpartiets Kandidat fik 299 Stemmer mere end den tidligere Folketingsmand, den radikale Petersen-Annisse. Naar man ser disse Tal, kan man ikke sige, at Venstre-reformpartiet ikke havde Spor af Udsigt til at tage den Kreds.

Saa er der Alliancen — man kan kalde det, hvad man vil: Samvirken eller andet — mellem Socialdemokraterne Højre og de radikale. Lad os se paa Stillingen i Hurup. I hvilken Hensigt stillede det radikale Venstre en Kandidat op i Hurup? Tænkte de et eneste Øjeblik paa at kunne faa deres Mand hjem? Ikke et eneste Øjeblik! I Hurupkredsen, der har været en Kampkreds, hvor kun Højre og Venstre stode overfor hinanden, og hvor man har været fri for alle Mellemlinier, opstillede de Herrer radikale en Kandidat, og Virkningen kunde kun blive, hvis der